

teprve touto výplatou končí se právní poměr smlouvou mezi stranami založený. Proto musí poukaz žalované k tomu, že v daném případě pojištěný případ nastal ještě před rozlukou měny (4. ledna 1919), a tvrzení, že se tedy může sprostiti svého závazku vyplacením pojištěné sumy v rakousko-uherských korunách tehdy také ještě v Československé republice plativších, zůstati bez povšimnutí. Z toho, co uvedeno, plyne, že již na základě výsledků provedeného řízení lze bezpečně rozhodnouti otázku, v jaké měně vyplatiti jest dle smlouvy pojištěnou sumu, a že není třeba zkoumati, zda žalovaná jest v prodlení a proto snad z důvodu zavinení povinna náhradou škody. Lze se tedy obejít bez doplnění odvolacím soudem nařízeného, zvláště když skutkový podklad ke spolehlivému řešení otázky, od kterého dne žalovaná má platiti úroky z prodlení, snad ještě potřebný, lze snadno si zjednatí při ústním jednání odvolacím.

Čís. 1038.

Třetí osoba, jež si činí nárok na věc, nalézající se v pozůstalosti, nemá práva žádati v nesporném řízení, by věc nebyla dědici odevzdána do správy. Nedohodne-li se s dědici, nezbývá než pořad práva.

(Rozh. ze dne 3. května 1921, R I 522/21.)

Třetí osoby ohlásily pozůstalostnímu soudu své vlastnické nároky k některým věcem, jež byly pojaty do inventáře po zůstavitelce a pozůstalostní soud poukázal je s jich nárokem na pořad práva. K žádosti dědiců byla těmto po té celá pozůstalost odevzdána soudem do správy. Zmíněné třetí osoby domáhaly se pak, by usnesení, povolující odevzdání pozůstalosti do správy dědiců, bylo doplněno v tom směru, že odevzdání nevztahuje se k věcem, k nimž ony uplatnily právo vlastnické. Pozůstalostní soud návrh jich zamítl, ježto odevzdání bylo provedeno již před podáním tohoto návrhu podle dohody stran, přítomných výkonu, a pozůstalostní soudce nemůže více na tom ničeho cestou nespornou měniti. Rekursní soud uložil prvému soudu, by usnesení doplnil dle návrhu stěžovatelů. Důvody: Stěžovatelé nebyli při odevzdání věcí podle protokolu o tom sepsaného vůbec přítomni a jejich souhlas není nijak vykázán. Také není nijak vykázáno, že by byli obesláni k tomuto odevzdání a že by byli dali svůj souhlas k tomu, aby také sporné věci byly odevzdány dědicům. Z ustanovení § 145 nesp. říz. plyne, že dědicům mohou býti odevzdány do správy pouze předměty, jejichž příslušnost k pozůstalosti jest nesporná, nikoliv však předměty sporné. Okolnost, že odevzdání věci jest již vykonáno, není tomu na překážku, poněvadž jedná se jenom o provedení nařízení, soudem již vydaného. Nebylo-li toto nařízení správně provedeno, nemůže býti závady, by nedopatření nebylo napraveno žádaným doplněkem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nikdo nemá práva, míchati se do správy pozůstalostního jmění, soudem dědici svěřené, ať odvozuje své nároky z důvodu jakéhokoliv. Soud, svěřiv

správu pozůstalosti dědici, uvede ho do správy té. Soud první stolice přikl. správu pozůstalostního jmění bez výhrady dědicům, a jen povolení k žádanému prodeji předmětu, zkáže podléhajících, omezil na svršky, k nimž vlastnictví není sporno. Předměty, o něž tuto jde, nacházely se smíseny s ostatními a nutno je do správy dědicům spoluodevzdati, jak to plyne z ustanovení § 145 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a § 810 obč. zák. Nároky stěžovatelů, kteří proti pozůstalosti jsou pouhými věřiteli, mohou býti uplatňovány jen za souhlasu stran v řízení pozůstalostním, pokud se týče, kdyby k dohodě nedošlo, jenom pořadem práva. Nějakého vlivu na projednávání pozůstalosti a správu majetku věřitelé v pozůstalostním řízení míti nemohou (§ 811 obč. zák.). Správně tedy pozůstalostní soud nevyloučil ze správy, svěřené dědicům, věci, na něž stěžovatelé nároky činí, neboť v nesporném řízení nemůže soud rozhodovati o sporných otázkách vlastnictví. V tom směru mohou dotčené osoby zájmy své hájiti pouze pořadem práva.

Čís. 1039.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. o zajištění půdy drobným pachtýřům.

Požadovatel není povinen, by převzal závazek, odebíratí pivo z vlastníkov pivovaru. Právní povaha a přípustnost takového závazku.

(Rozh. ze dne 3. května 1921, R I 571/21.)

Požadovatel domáhal se, by mu byly do vlastnictví postoupeny pozemky, jež mu byly jako hostinskému propachtovány vlastníkem se závazkem, že bude odebíratí pivo z vlastního pivovaru; dle pachtovních podmínek byla pak hospodářská správa vlastníkov oprávněna pacht zrušiti, kdyby pachtýř přestal pivo odebíratí. Soud první stolice požadovací nárok zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o požadovacím nároku dále jednal a znovu rozhodl. **Důvody:** Jedná se o práva, která si vyhradila hospodářská správa velkostatku k propachtovaným pozemkům za trvání pachtu, a práva tato musí také býti vlastníku pozemku zachována. Práva ta jsou svou právní povahou břemenem reálním. Požadovací právo stěžovatele jest podmíněné a sluší proto vlastníka pozemků o tom vyslechnouti, zda navrhuje, by právo, jemu vyhrazené, na propachtovaných pozemcích bylo ve prospěch pivovaru také knihovně zjištěno, a zároveň také nutno vyslechnouti stěžovatele o tom, zda svoluje k tomu, by povinnost jeho a jeho právních nástupců k odebírání piva z pivovaru na dotčených pozemcích při vkladu práva jeho jako knihovní břemeno ve prospěch panského pivovaru byla vložena. Okolnosti tyto dosud zjištěny nebyly, proto dosavadní řízení jest neúplné a následkem toho slušelo usnesení v odpor vzaté zrušiti.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vlastníka.

Důvody:

Ovšem jest na omylu rekursní soud, když se domnívá, že závazek pachtýře, odebíratí pivo z panského pivovaru pod tou sankcí, že vlastník